PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Sportul

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

ANUL XXXVI – Nr. 9540 | 4 PAGINI – 30 BANI | Joi 31 iulie 1980

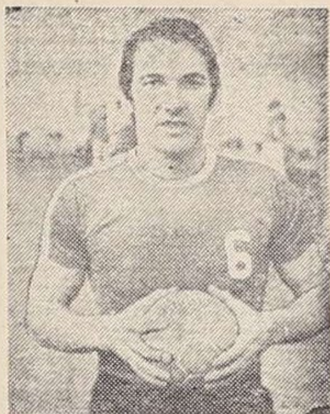
A XXII-a EDIȚIE A JOCURILOR OLIMPICE

HANDBALIȘTII ROMÂNI DIN NOU PE PODIUM

Învingătoare în „finala mică", cu formația Ungariei (20-18), echipa noastră a ocupat locul 3

Echipa masculină de handbal a României a urcat pe treapta a treia a podiumului, cucerind medalia de bronz la cea de a XXII-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară. Poate că faptul acesta nu are darul să surprindă. În fond, la fiecare dintre edițiile anterioare ale J.O., cînd handbalul s-a aflat în program, băieții noștri au urcat pe podium: München '72 — locul III, Montreal '76 — locul II. **Această medalie obținută la Moscova are, totuși, o semnificație aparte. Ea ne dovedește că după căderea de la campionatul mondial din Danemarca (1978), handbalul românesc a avut puterea, forța morală, resursele tehnico-tactice pentru a reveni în elită.** Și, în mod sigur, drumul nu se va opri aici! Iată de ce îi vom felicita călduros pe cei 14 sportivi care au primit investitura olimpică — **Nicolae Munteanu, Claudiu Ionescu** — portari, **Radu Voina** (căpitanul reprezentativei), **Vasile Stîngă, Maricel Voinea, Cornel Durău, Marian Dumitru, Iosif Boroș, Nicolae Vasilca, Ștefan Birtalan, Lucian Vasilache, Alexandru Fölker, Cezar Drăgăniță** și **Adrian Cosma** — jucători de cîmp, pe antrenorii lor **Ioan Kunst-Ghermănescu, Lascăr Pană** și **Nicolae Nedef**, pe toți ceilalți membri ai familiei handbalului românesc care au pus cu entuziasm și competență umărul la redresarea acestui frumos sport.

RADU VOINA

„Gala laureaților" handbalului olimpic s-a desfășurat ieri după-amiază la Sokolniki. In finala pentru „bronz", **reprezentativa României a întîlnit selecționata Ungariei, pe care a întrecut-o cu 20—18 (11—7).** 40 de minute, din cele 60 ale întîlnirii, sportivii noștri s-au dovedit net superiori adversarilor lor. Ei au realizat un joc frumos, cu combinații rapide și șuturi surprinzătoare, dominîndu-și adversarul într-o manieră categorică și detașîndu-se la 5, 6 și chiar 8 goluri. Aceasta în ciuda faptului că Birtalan — de două ori și Stîngă — o dată rataseră aruncări de la 7 m... Prima parte a meciului s-a încheiat cu o diferență de **4** goluri în favoarea echipei României, la reluare iureșul și jocul nu numai spectaculos, ci și eficient al „tricolorilor" ridicînd avansul la 8 goluri: 16—8 in min. 37! Dar,

(Continuare în pag. a 4-a)

Moment emoționant, de neuitat, pentru Sanda Toma: *i se conferă, la Krilatskoe, medalia de aur* Foto: Dragoș NEAGU

SANDA TOMA – O MARE SPORTIVĂ, O MARE CAMPIOANĂ

Conform tradiției marilor întreceri, deci și la Jocurile Olimpice, disputele fierbinți din sălile de sport, de pe marile arene și de pe pistele de apă sînt urmate de fiecare dată de conferințe de presă, în care ziariștii au posibilitatea să cunoască mai îndeaproape pe învingători, pe cei cărora le aduc de cele mai multe ori elogii, remarcîndu-le tenacitatea, puterea de luptă, dibăcia, tactica sau forța ieșită din comun cu care știu și pot să-și apere șansele și să obțină victorii spectaculoase. De multe ori, după cum ne-a fost dat să vedem aici, mulți dintre ziariști se grăbesc spre cabinele telefonice sau spre telex, unde urmează să primească legătura cu ziarele sau agențiile lor și nu au timpul necesar pentru a participa la conferințele de presă cu învingătorii, ei preferînd să se documenteze de la alți colegi sau să-și rezerve pentru mai tîrziu spațiu pentru o discuție sau pentru un interviu cu campionii olimpici.

Sîmbătă, pe Krilatskoe, conferința de presă cu învingătoarele de la canotaj a făcut parcă excepție de la această regulă pe care am constatat-o aici. Sala afectată discuției reprezentanților presei cu medaliatele cu aur de la canotajul feminin era practic arhiplină. Încă înainte ca ea să înceapă, ne-am dat seama că Sanda Toma, medaliata cu aur de la schif simplu, urma să se afle în centrul atenției, pentru că mulți dintre colegi s-au și grăbit să ne întrebe pe noi, ziariștii români, cît mai multe lucruri despre această sportivă necunoscută cu cîțiva ani în urmă. Toți fuseseră impresionați de cartea de vizită pe care i-o făcuse crainicul de la Krilatskoe și veniseră acum să afle chiar din gura învingătoarei cîteva din micile secrete ale unei mari sportive și campioane. Am urmărit și noi dialogul ce s-a închegat între Sanda și interlocutorii săi și am înțeles că Sanda Toma nu este numai o mare sportivă, care se impune prin forța minții și brațelor sale. Ea știe să cîștige cu aceeași vigoare și prin inteligența răspunsurilor sale, prin judecățile pe care le emite, impresionînd mai a-

(Continuare în pag. 2—3)

D. CIPERE ȘI V. SILAGHI – ÎN SEMIFINALE

Boxul românesc va avea din nou reprezentanți pe podiumul olimpic!

După ce în prima zi a sferturilor de finale ale turneului olimpic de box, disputate la „Olimpiiski", toți cei patru reprezentanți ai țării noastre au părăsit ringul învinși de adversari sau de... arbitri, nici unul dintre ei nereușind să ne aducă satisfacția cuceririi unei medalii, în reuniunea de miercuri la prînz delegația țării noastre a trăit momente de mare bucurie. Aceasta pentru că doi dintre boxerii români care au evoluat în această reuniune au primit decizii de învingători, obținind accesul în semifinalele competiției olimpice.

Una dintre marile surprize ale turneului pugilistic a realizat-o reprezentantul nostru la categoria cocoș, **Dumitru Cipere**. La ora cînd s-a dat startul în faza sferturilor de finale ale întrecerilor de box, sportivul român era unul dintre extrem de puținii participanți la această competiție care cîștigase, prin luptă, trei meciuri și, totuși era nevoit să fie supus unui al patrulea examen — extrem de dificil — pentru a putea accede spre medalia de bronz. Adversarul său, **Samson Kaciatrian** (U.R.S.S.), era considerat de către majoritatea specialiștilor ca un semifinalist sigur al categoriei cocoș. Dar n-a fost așa. Pugilistul român a contrazis toate calculele hîrtiei și, ajutat de o pregătire fără fisuri, cu o voință exemplară și-a valorificat la maximum talentul, realizînd un succes prea puțin scontat. S. Kaciatrian, boxer înalt și foarte ofensiv, a început atacurile încă din primele secunde ale meciului, dar tentativele sale au eșuat aproape de fiecare dată, Dumitru Cipere deplasîndu-se derutant și contraatacînd cu lovituri precise care au creat o foarte frumoasă impresie în primele două runduri, Dezechilibrîndu-se deseori și aplicîndu-i sportivului român numeroase lovituri neregulamentare, S. Kaciatrian a primit și un avertisment în repriza secundă (arbitrul spaniol Mateu), sancțiune care a fost decisivă în acordarea verdictului boxerului român (4—1).

DUMITRU CIPERE

VALENTIN SILAGHI

Ionel Budușan (semimijlocie), pugilist către care se îndreptau multe dintre speranțele delegației noastre, nu ne-a adus sa-

(Continuare în pag. 2-3)

VOLEIBALIȘTII VOR JUCA PENTRU... LOCUL III

Cu mare și justificată emoție am așteptat semifinala turneului masculin de volei, în care echipa **României** a întîlnit puternica garnitură a **U.R.S.S.**, campioană mondială și europeană. Și aceasta pentru că nutream o fărîmă de speranță în urma succesului repurtat luna trecută, în turneul preolimpic din Belgia, de voleibaliștii români în fața celor sovietici.

Din păcate, voleibaliștii noștri s-au dovedit ușor impresionabili chiar de la începutul partidei, au greșit mai mult ca de obicei la execuțiile de bază, în timp ce sovieticii s-au străduit — și au reușit — să nu slăbească ritmul rapid și hotărîrea cu care începuseră. Astfel, ei au cîștigat mai ușor decît se așteptau primul set. Sextetul nostru de bază (în care trăgătorul principal **Dumănoiu**, altădată om de mare siguranță în atac, s-a menținut departe de forma sportivă normală) nu a dat randamentul scontat, nici în atac, dar nici la blocaj, compartimente care trebuiau să

(Continuare în pag. 2-3)

TREI NOI MEDALII ȘI MULTE ALTE SPERANȚE...

Cînd am părăsit sala Sokolniki, unde handbaliștii români cuceriseră de o oră medalia de bronz, șiruri întregi de spectatori așteptau să intre pentru a viziona „finala mare" dintre echipele Uniunii Sovietice și R.D. Germane. Meciul România — Ungaria, cîștigat de băieții noștri, am avut tot timpul impresia că se desfășoară sub semnul nostalgic al pierderii dreptului de a juca în „finala mare", după ce în prealabil „tricolorii" învinseseră pe campionii olimpici de la Montreal, la ei acasă. Jocul întîmplării a adus echipa noastră în fața unei adversare pentru medalie, Ungaria, pe care în mod obișnuit o depășește, dar nu fără dificultate, așa cum s-a întîmplat în meciurile amicale disputate înaintea Olimpiadei '80. De această dată, echipa României și-a luat un avantaj substanțial, care în min. 37 era de opt goluri. Jocul părea ușor. Cosma și Voina sînt eliminați la cîteva secunde unul după celălalt, și pînă la reintrarea lor adversarii recuperează la trei goluri diferența. Enervarea pune stăpînire pe echipă. Cosma este eliminat definitiv în min. 54 (conform regulamentului, el fiind sancționat cu trei eliminări de cîte două minute), la scorul de 18—15 și handbaliștii maghiari se apropie imediat la două goluri, 18—16, apoi la unul, 18—17, în min. 56. Este oare și medalia de bronz compromisă? Nu, căci golul lui Durău urcă scorul la 19—17, pentru ca Stîngă să comită un fault, în urma căruia se acordă aruncare de la 7 m, transformată de adversari, deci iarăși un gol diferență, 19—18. Pentru ca, în sfîrșit, Vasilca să înscrie golul 20, cu care meciul ia sfîrșit. Acest final, din nou cu emoții, arată că echipa de handbal a României, pe lîngă marea ei valoare, de cel mai înalt nivel olimpic și mondial, este și capricioasă, cu realizări uimitoare și scăderi periculoase (de pildă în această „finală mică" nu a înscris timp de opt minute), are multă variație și fantezie în joc, de care profită uneori... adversarii, însă și o capacitate de revenire uluitoare, cum a fost cazul finalului din meciul cu echipa Uniunii Sovietice, un final și o victorie de antologie. Medalia de bronz putea să aibă străluciri de argint și chiar de aur (R.D. Germană este campioana olimpică la această oră), dar să nu uităm că intrarea în „finala mare" nu a depins pînă în cele din urmă de echipa noastră și să atribuim meritele cuvenite handbaliștilor noștri în acest puternic și dramatic turneu olimpic.

Pînă în cele din urmă, doi boxeri români au reușit să se califice în semifi-

(Continuare în pag. a 4-a)